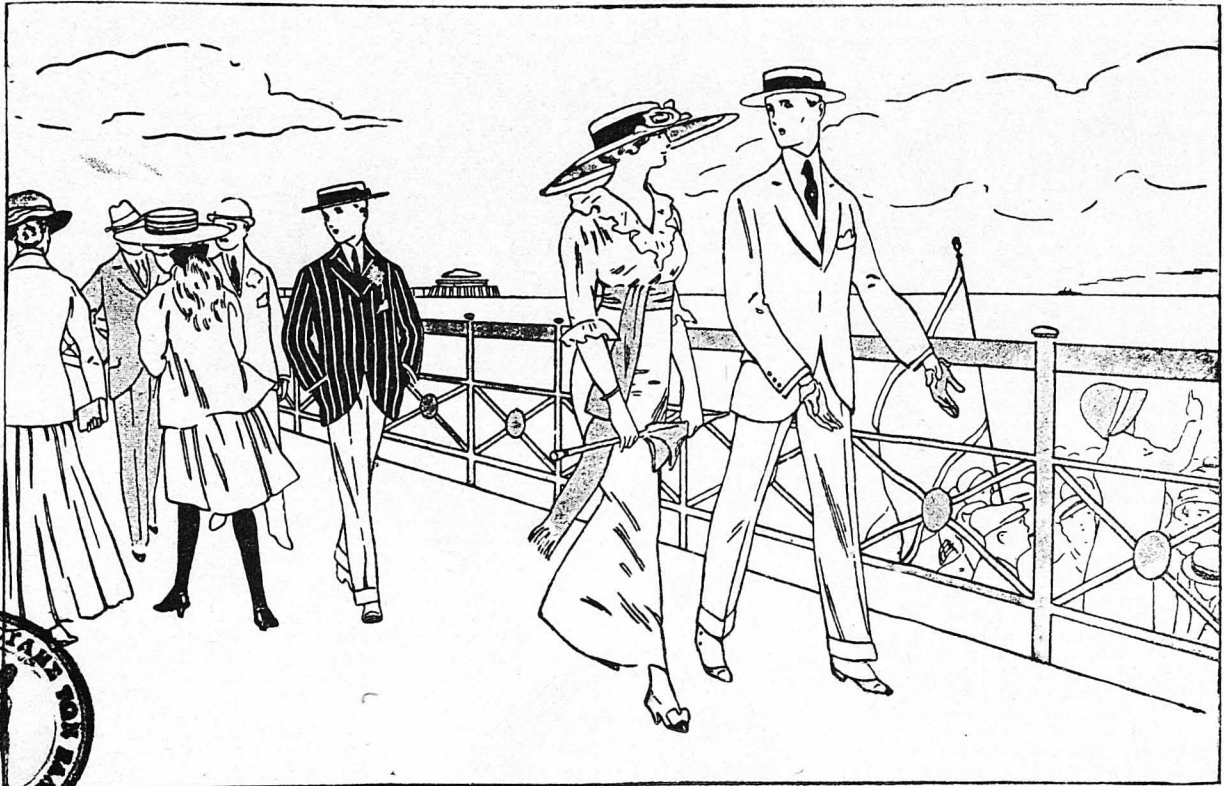

ΣΤΗ ΦΑΛΗΡΙΚΗ ΕΞΕΔΡΑ

ΕΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Τοῦ Ὀκταβίου Μιρπῶ)

Ο ΘΑΛΑΜΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

...Ἀνοίξα τὰ μάτια μου καὶ παρατήρησα γύρω μου. Ἐνας ἄνθρωπος ἔσκυβε ἀπὸ πάνω μου καὶ κοντὰ του βρισκόταν μιὰ γυναίκα μὲ λευκὸ σκουφάκι νοσοκόμου. Κρατοῦσε στὰ χέρια της ἕνα γράψι κομπρέσες. Ὁ θύλακος ποὺ βρισκόμουν ἦταν φωτεινὸς καὶ ἀπλοῦς. Πάνω σ' ἕνα τραπέζι, σκεπασμένο μὲ μεγάλο τραπεζομάντηλο, δέκτρινα διάφορα φιαλίδια μὲ φάρμακα καὶ ἕνα δοχεῖο πηλίνο γεμάτο κομμάτια πάγου. Ὁ ἀγέρας ἀνέμιζε ταῖς βυσσινιάς κουρτίνες...

...Ποῦ βρισκόμουν λοιπόν; Μοῦ φάνηκε πῶς ξυπνοῦσα ἀπὸ ἕνα μακρυνὸ ὄνειρο. Τίποτε δὲν θυμόμουν, τὸ κεφάλι μου ἦταν ἄνω κάτω, τὰ μέλη μου κομμένα, ὁ νοῦς μου ἀδρανής... Μοῦ φαινόταν σὰν νὰ ἀκούγα μακριὰ καμπίνες νὰ γυροῦν καὶ ἐβρούσαν τ' αὐτιά μου.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκυβε πάνω μου, ἀνασήκωσε λίγο τὸ κεφάλι μου, ἤσυχα—ἤσυχα καὶ μοῦ ἔδωσε νὰ πῶ κάτι.

— Ἐ! κόριε Φαίρνελ, μοῦ εἶπε, πῶς εἴστε;

— Ἄ; πῶς; ἐφώναξα, ποῦ εὐρίσκομαι;

— Εἴστε στὸ σπίτι μου, φίλτατε κύριε Φαίρνελ, ἀπεκοιθῆ αὐτὸς, εἰς τὸ σπίτι μου... Ἐλα ἤσυχίστε, δά. Καλὰ σὰς περιποιούνται δὴ πέρα, δὲν πρέπει νὰ χεστε παράπονο...

Προσῆλσα τὰ μάτια μου σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖός μοῦ μιλοῦσε καὶ τότε μόλις ἀνεγνώρισα τὸν ἱατρὸν Βέρτραμ, τὸν διάσημον φρενολόγον τοῦ Δουβλίνου. Ἐνα ὀγκος μὲ συνεκλόνησε! Γιατὶ βρισκόμουν στὴν κλινικὴ τοῦ ἱατροῦ Βέρτραμ καὶ ὄχι στὴν ὀραία μου ἑπαυλὶ, μεταξὺ τῶν βιβλίων μου, τῶν βοτανῶν μου καὶ τῶν μικροσκοπιῶν μου; «Καλὰ σὰς περιποιούντ' ἐδῶ» μοῦ εἶπε. Ὡστε ἤμουν ἄρρωστος; Προσπαθῶ μὲ μεγάλον ἀγῶνα νὰ θυμηθῶ, νὰ ἐνοήσω, νὰ εἰσαδύσω εἰς τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖόν μὲ εἶχε ρίξει ἐκεῖ μέσα, εἰς ἕνα φρενοκομεῖο, ἀλλὰ τίποτε, τίποτε, δὲν μπορῶ νὰ ἐνοήσω Τρελλός! Ἐγὼ τρελλός! Ἐγὼ, τέτοιος ἄνθρωπος; ἕνας σοφός, μέλος τόσοσιν ἀκαδημιῶν!... Ἄλλὰ γιατί; Πῶς;

Ἐναρώτησα:

— Πρὸ πόσου καιροῦ βρισκομαι δὴ μέσα;

— Πρὸ ἑνὸς μηνός, κύριε Φαίρνελ, πρὸ ἑνός

μηνός! Ἐ! μὴ βγάξετε τὸ σκοπόφῶ σας, ἀναπαυθῆτε καλὰ...ἔτσι... Πρὸ πάντων μὴ ὀμιλεῖτε.

Καὶ ὁ ἱατρός, ἀφοῦ μὲ ἐσκέπασε πάλιν, ἔτριψε τὰ χέρια του, καὶ ἐμειδίασε τὸ τέρας! Ἀναμφιβόλως εὐχαριστεῖτο μὲ τὴ συμφορὰ μου, ἀναμφιβόλως ἤμουν ὁ τρελλότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς τρελλούς, τοὺς ὁποῖους εἶχε θεραπεύσει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Για τούτο ἔτριψε τὰ χέρια του;...

Πρὸ ἑνὸς μηνός! Πῶς ἦτο δυνατόν; Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν; Ματαίως προσπαθοῦσα νὰ διαλύσω τὸ σκότος τῆς ἀμνησούνης, τὸ ὁποῖον ἐβάρυνε τὸ κεφάλι μου. Τὸ σκότος ἦταν πυκνὸ καὶ ἐπιμονοῦ... Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀισθανόμουν διὰ λιποθυμοῦσα, διὰ ἀπεκοιμήθη, καὶ εἶδα, σὰν σὲ ὄνειρο, ἕνα ἀνώμαλο τοπίο, ἕνα δρόμο μουσκευμένο ἀπὸ αἵματα καὶ γεμάτων πτώματα! Ἐφιάλτης!

Τὴν ἐπομένην ἡμέρα ἤμουν πολὺ καλύτερα. Δὲν ἠσθανόμην πλέον τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ ἡδονικὴ ἀνάπαυσι κατόπιν μεγάλου κόπου. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ μνήμη μοὶ ἐπανήρχετο, ἀόριστος, συγκεχυμένη, ἀκατάληπτος ἀκόμη.

Πρὸς τὸ βραδάκι, ὁ ἱατρός ἦλθε καὶ ἐκάθισε σιμὰ μου.

— Ἐ! καλὰ πάμε, μοῦ εἶπε, ἀφοῦ εἶδε τὸ σφυγμὸ μου. Εὐθὴνὰ ἐγυθώσατε ἀπὸ τὸν φόβον σας, ἀγαπητέ μου. Τώρα ποῦ σὸ θήκατε μπορῶ νὰ σὰς τὸ διαβεβαιώσω αὐτὸ. Ποτὲ δὲν εἶδα περιπτώσι τακτικότερας ἐγκεφαλικῆς λειτουργίας. Πῶς εἰχάσατε, εἶναι θαῦμα! Δὲν μοῦ λέτε, ἡ μνήμη πῶς πάει; Ἐρχεται λίγο—λίγο;

Πράγματι σὰν νὰ ἐνθυμοῦμαι κάτι τι. Σὰν νὰ σηκώνεται μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια μου ἕνας πέπλος... Κάτι βλέπω, κάτι ἐννοῶ... Ναι, ναι! Ναι, ὅλα μοῦ ἤρθαν τώρα στὸ νοῦ μου, ὅλα τὰ βλέπω καθαρά!... Ἄ! τοὺς κακοῦργους!... Ἄ! τοὺς δολοφόνους! Τὶ κινδύνεμα νὰ πάθω!...

— Ἐ, καλὰ, μὴν ταράττεσθε, μοῦ εἶπε ὁ ἱατρός, βλέποντας τὴ μεγάλη ταραχὴ μου. Καλύτερα νὰ σὰς ἀφήσω τώρα νὰ ἀναπαυθῆτε λιγάκι καὶ αἴριο μιλιέμε ἐκτενέως.

— Ὁχι, ὄχι, ἱατρός μου, φώναξα δυνατὰ. Πρέπει τώρα... Ναι, τώρα ὅλα τὰ ἐνθυμοῦμαι. Σταθῆτε μόνον μὰ στιγμὴ νὰ τακτοποιήσω τὰς ἀμνηήσεις μου... Ναι, ἀκούστέ με λοιπόν...

